

На все приходить час розплати...

НЕСКОРЕНА НАЦІЯ

ПЕРШЕ ЧИСЛО

* м. КИЇВ *

ЦІНА 60 коп.
В МЕЖАХ КИЄВА *

'91
СЕРПЕНЬ

Шановні читачі!

На сторінках нового видання - "Нескорена нація" - ви зможете ознайомитися з тими подіями української історії, які ще довгий час обходитимуться советська і партійна преса. Зрозуміло, що не лише видання Советів і КПСС-КПУ, але й УРП, ДенПУ, УНДП, СДПУ, ПДВУ тощо.

Справа у тім, що партії "парламентського типу", які прагнуть влади, змушені весь час озиратися на виборців, значну частину яких становлять неукраїнці. Лідери опозиційних партій, які прагнуть обійняти посади в колоніальній адміністрації, просто не можуть забувати про російське "багатоголосся", бо цілком залежні від нього. Сана тому намагаються вони обійти тему злочинів московського народу супроти української нації.

Ми переконані, що незалежності шляхом голосування не здобути. Ми розуміємо, що

українізацією колоніальних структур свободи не вибороти. Всі поневолені народи здобували незалежність якраз рішучою позапарламентською боротьбою. Український народ не є виключенням. Тому логічно сказати, що він видобуде свободу на шляхах безкомпромісної національно-визвольної боротьби.

У "Нескореній нації" будуть друкуватися матеріали, які пробуджують національну гідність, а також критичні статті стосовно позицій тих політиків, які сподіваються отримати свободу внаслідок демократизації російської імперії. Ми переконані, що демократизувати імперію неможливо, а тим більше цим шляхом здобути національну свободу. Нові і нові жертви Литви, Вірменії та Азербайджану весь час нагадують нам про це. Не слід забувати, що т.зв. демократизація імперії насправді означає її модернізацію, а отже зцінення.

У зв'язку з тим, що українсько-російські взаємини значною мірою визначатимуть долю

України, а отже і долю російської імперії злам, ми й будемо саме цій темі надавати пріоритет.

Окрім цього, в газеті висвітлюватимуться визвольні змагання за свою національну свободу й інших поневолених Росією народів.

Стає очевидним, що газета задумана нами як антиімперська. Але не будемо обходити стороною й антикомуністичну і антисовєтську тематику, тим більше, що указані теми є цілком до-точинними до ідеї зруйнування підвалин імперії.

Отже, дорогий друже, сподіваємось, що читаючи газету "Нескорена нація", ви не тільки заглибитесь над поставленими проблемами, але й зробите правильний вибір, ставши у нестринні лави тих, хто не говорить про демократію, а здобуває свободу.

Хай щастить Вам у цій боротьбі!

Хай щастить усьому українському народові!

Слава Україні!

Ред

Павло Штепа

ПОХОДЖЕННЯ І ВДАЧА МОСКВИНА

- ВИДАНА В ТОРОНТО

У всіх народів початок рільництва означає початок осілого життя і початок творення цивілізації та культури. Обробляючи, поліпшуючи означений кусник землі, поливаючи його власним потом із року в рік, одержуючи за це добрий урожай, рільник навчився цінити той означений кусник землі, любити його, вважати за свій і, очевидно, боронити його від загарбання іншими людьми. Так народжувалася і скріплювалася свідомість власності. Той кусник землі переходив від прадіда дідові, батькові, синові, внукові, правнукові через довгі покоління. Це створювало ТРАДИЦІЮ; народжувалася свідомість історичної тяглості на ВЛАСНІЙ землі; народжувалася свідомість РОДУ, а з нього - свого племені, а далі свідомість приналежності до одного народу, себто народжувалася і скріплювалася свідомість національна. Народи рільничі є консервативні, патріотичні, свідомі права власності і правопорядку.

Щось цілком протилежне бачимо у москвинів. Історична доля оселила їх в багнистих північних лісах. Рільництво там було можливе лише на горбах сухішої землі, що були розкидані окремими островами серед безмежного, багнистого пралісу. На тих сухіших горбах москвини вирубали ліс, палили його і засівали в полі зерно. По 3-5 роках така "паль" вже не родила, і треба було її кидати, а шукати нового, свіжого горбка. Ця кончність створила дивовижну, незнану в інших народів форму мандрівного рільництва. Вирубувати московський праліс - праця тяжка, а головне - невдячна, бо врожай короткотривалий і малий. Це породило у москвина зневіру, знеохоту до рільництва; що гірше! - викликало ЗЛОБУ на невдячну ЗЕМЛЮ. Минаючи місяця осідку що 3-5 років, очевидно не було потреби і бажання ставити довготривалі будови, огорожувати обійстя, прикрашувати хату, взагалі поліпшувати умови життя якогось одного, означеного місця. Московський історик В.Ключевський пише, що навіть в ХХ ст. московська "деревня" (село) виглядала на якийсь тимчасовий табір з вражаючим браком найпримітивніших життєвих вигод. Чорні, дерев'яні хати, неогорожені обійстя, ніякої деревини, ані натику на чистоту, не згадуючи вже за квіти чи садок, як у українців; сморід від гнилого сміття навколо хати, бородати, нечесані люди, непривітність, ці дозрілі, зловісні погляди - це все викликає у чужинця гнітюче враження. Всі чужинці, що були в Московщині, однозгідно свідчать про неймовірно жахливий фізичний і моральний бруд, байдужість москвинів до будь-якої краси

чи культури і то не лише у "мужиків", але й у московської аристократії. Навіть сама назва "деревня" зраджує несталість оселі та її нерільничий характер. (Українська назва оселі "село" походить від "оселитися", себто осісти на стало). Власне, навіть і назва "деревня" є пізнього походження; порівнює було "заїмка" (від "заняти", с.т. забрати).

Антирільничий характер духу москвина відбився, як у дзеркалі, і в їхній мові. Слова "земледелец", "хлебопашец" є складані, що вказує на їх ненародне, а книжне походження; вони створені значно пізніше (кабуть за часів А.Пушкіна, себто аж в ХІХ ст.) інтелігенцією. Сам же народ не створив назви на означення "людини землі", відповідно до французького *payсан*, італійського *contadino*, німецького *bauer*, українського "рільник". Московський же "пейзан" називав себе "крест'янином" - іменем, в якому нема ані натику на землю чи рільництво; ніби якийсь громадянин світу. Слово "мужик" також не вказує ані на землю, ані на рільництво. Так відповідає на питання про характер народу його власна мова" (за А.Салтикова. "Два Росії").

Зненавидівши невдячне рільництво, москвин, щоб прожити, звернувся до ловецтва та рибальства. Місцеві обставини тому дуже сприяли, бо в московському пралісі було багато звірини, та й ще такої коштовної, як футряні звірі. Футра завжди і всюди оцінювали нарівні із золотом. Їх завжди можна було виніяти із рільничих продуктів. Одним пострілом мисливець заробляв більше, як цілодобовою тяжкою працею на московській багнистій землі. Крім того, московський праліс був весь вкритий густою мережою болотяних річок та озер, отже був ідеальний край для рибальства. Рибальство - далеко легший спосіб наїстися, ніж корчувати пні на "паль". Так москвин навчився і призивався шукати легкого хліба, звик ненавидіти не лише рільничу працю, але й всяку працю. Неробство стало одним з найхарактеристичніших рис московської національної вдачі. Проф. В.Ключевський пише, що чужинці дивувалися, бачачи в Московщині величезну кількість людей ("брадья"), що нічого не робили, а в той же час великі обшири землі стояли необроблені, вкриті бур'янами.

Відомий московський етнограф В.Даль пише (перед 1914 р.), що десятки тисяч московських селян щовесни лишають на жінку господарку, а самі йдуть "на уходи" на Україну або як "самобійні" (мандрівні продавці дрібного краму), або як косарі, а часто просто, як професійні жебраки. В Києві юрби московських жебраків облягали всі наші храми; так само в кожному нашому місті жебраки та волоцюги були майже виключно москвини).

... Маємо аж надто переконливий доказ, що не земельний голод, не перелюднення штовхало і штовхало москвинів на загарбання чужих земель. Цього переважного доказу наша пропаганда не використала. Між іншим, у Московщині, далеко за межами України (в Саратовщині) є кількадесят українських сіл. Вони заселені українцями, які, тікаючи від земельного голоду в перелюдненій Україні, знайшли в Москов-

щині покинуті москвинами землі. Земля в Саратовщині добра і українці там скоро стали заможними господарями. На ті самі землі, що її покинули москвини.

... Мандрівне рільництво, польовання і рибальство не прив'язували москвина до певного, сталого місця осідку. Це протягом довгих поколінь зродило і закріпило у москвина світогляд, психологію і вдачу "брадьягі" (волоцюги), якому цілком байдуже ДЕ жити. Цю московську національну рису помітили і московські письменники. "Ми нарід волюцюг" - каже М.Горький. - "Мандрівність завжди була характерною рисою нашого сільського населення" - втворює йому С.Рождественський. "Устал я жити в радном крає; в таске па грезневым прасторан пакіну хіжину мою; уяду брадьягою і ворог" - співає С.Есенін. "Ахота к перемене мест - вєсьма мучительное свойство" - признається А.Пушкін. "Ми, москвини, завжди були "бегунами". Нам кортить бігти, бігти і бігти" - стверджує Вяч. Іванов. "Всі ми не можемо висидіти на одному місці; всі ми виглядаємо на мандрівників... Ми не маємо нічого сталого... в своїх домах ми ніби тимчасові гості... в місті поводимося як кочовики" - каже П.Чаадаєв. "Ці московські бездомні волоцюги донині волочаться і, здається, ще довго будуть волочитися", каже про своїх москвинів Ф.Достоевський. Кинути свою хату і піти в світ за очі волочитися і красти - це ідеал москвина, як самі ж признаються.

В.Ленін добре знав національну вдачу москвина і практично її використав. Він порозсилав своїх "ребят" по цілій совєтській імперії на легкий хліб погоничів, доглядачів над немоскалями. І москвин справді почувався як вдома всюди: в Москві, в Києві, в Варшаві, в Тбілісі, в Омську і тому свято переконаний в своєму праві диктувати, накидувати нісцєвим людям свої московські звичаї, свої закони, свою московську мову, свою "вищу культуру".

Захоплювати нову "паль" примувала москвина примара голоду. А ця обставина в свідомості москвина виправдувала акт захоплення не його землі; давала йому моральну санкцію на право захоплювати не своє для рятунку свого і своєї родини життя. "Што взято - то снято" (див. проф. К.Ільїн. "Русское правосознание"). Ця санкція, ця свідомість свого права захоплювати не своє, підтверджувана життєвою практикою протягом довгих поколінь, виплекала

ЗАКІНЧЕННЯ ДІВ. НА СТОР. 4

1.08.91. Київ.

Світлина С. Спасокукоцького

Олексій Братко-Купинський

БЕСІДИ ПРО УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕОЛОГІЮ

Кожна людська громада, яка наміряється жити й розвиватись, а не розпоршитись вітром історії на порох, мусить виробити певний комплекс світоглядних ідей, систематизованих щодо місця даної громади у світобудові та відповідної регламентації поведінки її членів, коротше, мусить мати свою ідеологію. Тисячоліттями формувала свою ідеологію й українська громада, доки не потрапила в етнорубку імперії, яка намагалася підмінити національні цілі імперськими, розтоптати культурні здобутки нації і перетворити її на слухняне, бездумне і безлике "населення" імперії. Нині, коли час імперії минув, маємо поновити свою національну ідеологію, нагадати мету нашого національного життя і цілеспрямовано продовжити свій тисячолітній поступ, пригальмований наглим нападом зла і темряви...

Творення ідеології є неминучим соціальним явищем, оскільки ніяка людська спільнота не спроможна на поступ без усвідомлення спільної цілі, обґрунтованої певним світоглядом та узгоджених засобів досягнення цієї цілі.

Творяться століттями і тисячоліттями, національні ідеології так глибоко входять у мову, мислення та національні традиції, що вже не сприймаються як щось зовнішнє, як незалежна від нації система ідей, як ідеологія у сьогоденному розумінні цього слова. Разом з тим, такі ідеології є найфундаментальнішими чинниками етнотворення і визначають основу всього національного життя.

Найбільш стислим виразом національної ідеології, як правило, є національна символіка. Українська національна символіка – знак Трійці (Тризуб) і барва Трійці (жовто-синьо-червона) – це не випадковість, а свідчення того, що в основі формування української національної ідеології покладено систему найглибших істин космології. Але чи здатні ми сьогодні прийняти прості і величні істини світотворення, що лежать в основі національної ідеології, так безпосередньо і глибоко, як це зробили наші предки? Адже нам забивали в голови що завгодно, аби лишень не жити своїм совісним... Отже, насамперед, хочемо очиститись від скверни, витягачи чужиницю ідеології на світло і спалюючи її у очисному вогні знань.

Життя-світотворення безконечно різноманітне. Стаючи його співучасниками на різних ділянках світобудови, люди схильні оцінювати великі істини зі своїх власних вузьких позицій, зі своєї ділянки простору-часу. На українців ХХ ст., до того ж, обрушилась злива чужих ідеологій – російсько-імперської, марксистсько-ленінської та націонал-соціалістичної. Тиск цих ідеологій був настільки грубим і безцеремонним, що оглушував і осліплював людей, заливаючи своїми брудними хвилями ширину їх власної культури.

І ось тепер, свій власний національний світогляд, що тисячоліттями стихійно передавався від покоління до покоління, як то кажуть з молоком матерів, може бути засвоєний лише через подолання агресивних думок-потвор, породжених чужиницями ідеологіями. На шляху до свого Храму маємо, насамперед, змити ідеологічний бруд, принесений гвалтівниками нашої свідомості. З огляду на те, що докладна аналіз згаданих вище чужиницьких ідеологій становить інтерес лише для фахівців, будемо говорити про ці ідеології у якнайзагальніших рисах.

Як уже зазначалося, такими є символічні вирази ідеологій – графічний знак і барва. Знаком російсько-імперської ідеології є чорний двоголовий орел і біло-синьо-червона барва; знаком марксистсько-ленінської – червона п'ятикутна зірка, жовті серп і молот та червона барва; знаком націонал-соціалістичної – чорна обернена сарга (свастика) у білому колі і червона барва.

Насамперед про символіку барв. Білий колір – символ досконалості, високості, Божественного світу. Антиподом його є чорний колір – символ нищоти, грубості, темної сили. Білий колір розпадається на Трійцю кольорів – Жовтий, Синій і Червоний. Врівноваженням поєднання цих трьох кольорів можна знову створити білий колір (наприклад, на кольоровому фото, в телевізії, нанесення на дзигу в призмі тощо). Неврівноваження поєднання творить всі барви Всесвіту.

Всесвіт, як ми знаємо, також твориться Трійцею – Богом Вітцем (Світло, злато – жовтий колір, Вертикальна площина і т.д.) та Богом Сином (Любов'ю батьків, їх зв'язком, тобто перетинок Вертикальної і Горизонтальної площини, що творить третю, синівську іпостась – триірний простір).

Аналогія трислоти простору і барв Всесвіту не випадкова. Жовта, синя і червона барви є проявами іпостасей Священної Трійці в кольорі. Так само, як поєднання двох батьківських площин – викликає до проявлення якісно нову реалію – простір, поєднання двох батьківських кольорів – жовтого і синього – викликає до життя якісно новий, червоний колір.

Закони поєднання кольорів недвозначно ілюструють закони світобудови. Так само, як врівноважене поєднання Трійці сил веде до відсутності їх прояву, тобто до вакууму, так поєднання трійці священих кольорів веде до зникнення будь-якого кольорового відтінку, а повне поєднання (тобто зведення до точки) вертикальної і горизонтальної площин веде до "зникнення" простору.

Третя іпостась (Бог Син), будучи проявом безпосереднього поєднання двох перших іпостасей, символізує як їхнє взаємостягання (Любов) так і їхню зв'язність, нерозривність, тобто у цьому разі є формою своєрідного насильства. Природно, що у нашому тримірному "важкому" фізичному світі ця тонка форма зв'язності виступає у своєму найгрубішому і найжорстокішому виразі насильства. Отже червоний колір – колір єдності зв'язку, може символізувати як органічний, радісний зв'язок – Любов, так і антагоністичний зв'язок – Насильство. За традицією, любов символізують Божі творіння – червоні квіти, а насильство – людські творіння – червоні знаки і прапори.

Символіка російсько-імперської ідеології – знак чорного двоголового орла, запозичена через Візантію з Римської імперії, і є чисто земним символом темної сили і влади, добутої насильством. Триколовий прапор не має коріння в російській історії чи традиції: і символіка його кольорів ніяк не пов'язалася з ідеологією. Прапор трактувався як символ імперії, без урахування містичного значення барв.

Імперська ідеологія примітивна і проста: греби все під себе, залякай, винишуй, перемішуй, розділяй і владарюй. Для цієї ідеології не знадобилося жодних астральних символів. Вона повністю виражається звичайним зображенням земного хижого птаха.

Ідеологія марксистсько-ленінської значно складніша. Імперська ідеологія для неї – лише засіб досягнення мети. Мета ж – створення нового, комуністичного ладу на планеті і нової людини без егоїстичних проявів, пов'язаних з приватною власністю.

Символіка марксистсько-ленінської ідеології складніша, до неї включені знаки як земного, так і астрального плану. Головним знаком астрального походження є п'ятикутна зірка, яка в нормальному вигляді символізує людину п'ятого (сучасного) етапу розвитку. Білшовицька п'ятикутна зірка – обернений знак, оскільки символізує нову людину (радянську, комуністичну), в усьому протилежну традиційній. Первісні ідеологи комунізму вважали, що людство потребує такої трансформації, щоб вийти з глухого куту егоїстичного мислення, яке породила і підтримує приватна власність.

Однак, реальний комуністичний рух довів ці ідеї до абсурду. Його ідеологи для формування нової людини, поставили всі традиційні принципи світогляду мислення і моралі (як і символіки – зірку) з ніг на голову. Власно, саме це я здійснювалось в Україні з 20-х по 80-ті роки ХХ століття. Доброта, чесність, пошуки правди й істини, релігійні прагнення, вірність заповітам предків і національним традиціям, повага до старших, волелюбність і т.д. були піддані ідеологами марксизму насмішкам і розцінені як слабкість, як зло; все ж, що традиційно вважалося злом – підступність, масові вбивства, жорстокість, нагнітання страху, зрада близьких (доноси), зрада свого народу, заповіді предків і відмова від рідної мови (денационалізація), винищення цілих народів і класів суспільства – трактовано комуністами як подвиг, бо "моральним є все те, що на користь комунізму".

Червоний колір зірки символізує насильство, як переважачу рису в становленні, діях і спрямованості "гомо советікус". Червона барва прапору означає насильство, як методу досягнення мети.

Жовтий або золотий серп і молот – чисто земні символи, які ніяк не символізують марксистську ідеологію, а є маскувальними знаками, запозиченими в УНР. Селянство (серп) ніколи не вважалося комуністами другом пролетаріату (молота). Навпаки, його розцінювали як природного ворога, що підлягає ліквідації через пограбування, голодомор, розстріли, ув'язнення, переселення і, зрештою, перетворення на пролетарів – працівників радгоспів.

Російсько-імперська та марксистсько-ленінська ідеології мають чимало спільних рис: відсутність інтересу до закономірностей світобудови, отже й до врахування законів космогенези (звідси культивування насильства та інших протиприродних принципів побудови суспільства); ворожість до духовних устремлінь – боротьба з церквою, яка тривала від Петра I до Горбачова – і тому подібні заходи. Отже обидві ідеології культивували жорстокість, підступність, імперські, тобто деспотично-рабські комплекси, тупий, цинічний матеріалізм, зневагу до власного та інших народів тощо. Відмінність марксистсько-ленінської ідеології полягає, як уже зазначено, в наяв-

ності в ній суперечливі – створення нової людини і нового порядку для всієї планети. Таке спрямування марксизму-ленізму зближує його з гітлерівським націонал-соціалізмом, який також мав намір створити "новий порядок" і "нову людину".

Символіка націонал-соціалістичної ідеології, запозичена з давніх арійських та тибетських окультних джерел і має синтетичний характер, що відбиває складний і залатаний характер гітлеризму. Найскладнішим його вузлом є суперечність відкритих положень ("Майн кампф") і закритих, таємних (посвята есеївців).

У своїх відкритих текстах націонал-соціалістична ідеологія в загальних рисах являє собою німецький варіант поєднання вже розглянутих російсько-імперської та марксистсько-ленінської ідеологій (замість всевітнього панування російської держави і "комуністичного нового порядку", гітлерівці планували всевітнє панування німецької держави і "соціалістичного нового порядку").

Суттєва відмінність між ідеологіями лежить не у відкритих, а у прихованих, закритих положеннях. Якщо кремлівські ідеологи проголошували інтернаціоналізм, а насаджують російський шовіністичний імперіалізм, то ідеологи гітлеризму, навпаки – проголошували німецький націоналізм, а планували встановити панування своєрідного есеївського інтернаціоналізму – нового суспільства расово "чистих" людей, без уваги на їх національну приналежність.

Закрита частина гітлерівської ідеології, що обґрунтовувала побудову всевітньої есеївської держави, спиралася на космогонічну гіпотезу, ніяк не подібну до загальноновізантогівчення про трисдину життєтворчу силу – Святу Трійцю.

Не будемо тут висвітлювати космогонічних засад гітлерівських ідеологів, лише зазначимо, що вони вважали, ніби людство ще не завершило інволюцію (рух-повернення від матерії до духу). Тому традиційний символ еволюційного всевіту – пряму саргу (свастику) вони замінили на обернену , яка є символом інволюції.

Як свідчить історія людства, жодна з ідеологій не здатна оволодіти широкими колами суспільства, якщо не доведе свою владу над життям. Ця влада виявляється як у здатності породжувати і утворювати життя, так і в здатності його відбирати. Ігнорування концепції життєтворення та контактів з життєтворчими початками в усіх трьох згаданих чужиницьких ідеологіях спричинило до посиленого використання ними для самоствердження здатності відбирати життя. Найбільшою силою шабаш смертє досяг у державах з марксистсько-ленінською ідеологією. За числом убивств своїх громадян вони перевершили всі відома на Землі криваві режими, в тому числі й сумнозвісний гітлерівський націонал-соціалізм.

Поряд з розглянутими агресивними ідеологіями і загрозливою символікою насильства українська національна ідеологія і її символіка видаються надто лагідними. Тризуб – стилізоване графічне зображення астрального знаку Святої Трійці – схожий на елемент вишуканого орнаменту, а від синьожовтої барви прапору – кольорового зображення тієї ж Трійці – віє спокоєм і миром. Так і має бути, оскільки українська національна символіка Святої Трійці виражає не агресивну ідеологію завоювання світу, а життєтворчу ідеологію його розбудови й розвитку.

Учасники Другої Всеукраїнської конференції молодіжних організацій в Києві. 2 вересня. Світлина Сергія Спасокукоцького.

З А Н В А
Бакинського машинобудівного заводу (імені Саттар-хана (в минулому завод ім. Л. Г. Шмідта)) до Української Міжпартійної Асамблеї. Народного Руху, УРП і до всіх людей доброї волі.

Болен в серці нашого колективу відгукується арешт видатного діяча Українського робітничого і національно-визвольного руху Анатолія Дупинського. Ми вважаємо, що цим актом імперська влада хоче залякати нас, щоб ви задовчали, коли будуть натягати на вас нове ярмо, що зветься союзним договором. Борючись за визволення пана Анатолія, ви одночасно виказуєте свою рішучість боротися до кінця за справу його життя. В цій боротьбі ми, трудовий колектив нашого заводу, з вами. "Краще один день бути вільним, ніж сорок років ганебним рабом". Так казав великий Бабек Хурремід, так говорино й ми.

23-24 червня 1991 року у Києві відбувся Перший Всесвітній Конгрес політв'язнів. На світлині п. Ярослав Стецько (ліворуч) та п. Оксана Бандера Світлина С. Охрімовича.

Учасник Всесвітнього Конгресу українських політв'язнів М. до Беленчук, голова Всеукраїнського Союзу ДІА.

◆ КИЇВ ◆ ЛІТО '91

5 липня. Маніфестація на майдані Незалежності з нагоди прибуття Г. Коля та Горбачова. Світлина Сергія Охрімовича.

Липня був заарештований один з керівників Української Міжпартійної Асамблеї (УМА) Анатолій Дупинський. 18 липня - відомий діяч Української Республіканської партії (УРП), народний депутат України Степан Хмара. Ці факти ще раз показують, що Ваш курс на демократизацію - брехня. Щоб вивести в онану світову думку. В критичних ситуаціях Ви та Ваші підручні повертаєтесь до старих, сунновідомих методів більшовицьких розправ, доказом чого є арешти в Україні. Ми, Ліга Громадян Грузії, категорично вимагаємо негайного припинення репресій та звільнення всіх заарештованих. У випадку невиконання вищезазначених вимог Ліга Громадян Грузії проведе акції протесту в підтримку українських політв'язнів.

м. Тбілісі

Ліга Громадян Грузії

18 липня був знову заарештований і кинутий за ґрати С. Хмара. На світлині Степан Хмара в залі суду. Світлина С. Охрімовича.

1 серпня Бабин Яр. Директор БУ з дружиною Барбарою Буш серед киян. Світлина С. Охрімовича.

27-28 липня у приліжній колонії Ватражній Гали відбувся І-ий з'їзд офіцерів - громадян України. На світлині з'їзду. Світлина С. Охрімовича.

І закріпила у москвина світогляд і ментальність злодія, грабіжника, загарбника. Ця його злодіяська ментальність домінує у всьому його житті: приватному, громадському, державному, міжнародному і навіть в літературі, музиці, мистецтві. Ба, навіть в церковному. Злодіякуватість москвина в щоденному житті відомо кожному з нас; вона віддзеркалюється в приказках самих москвинів ("З трудов праведних не наживош палат каменних") та є темою численних українських анекдотів і приказок. Крадіж державних грошей в Московщині є просто феноменальна. Крадуть всі, від прем'єр-міністра до дверника. П'ютер і хотів був карати смертю кожного, хто краде державні гроші. Сенатор П.Ягужинський (українець) іронічно йому зауважив: "Хіба Ваша Величність хоче залишитися без підданих?" За Катеріни II "приліпало до пальців" урядовців 43% державних прибутків (В.Ключевський). В СРСР приліпав в різних формах значно більше. Про злодіяство москвинів в міжнародному житті читайте історію Московщини, особливо за останні 40 років. Ментальність злодія тягнеться безперервно ниткою через всю історію і через всю культуру москвинів. ...Чи не тому москвин всюди завжди сподівається укритої загрози? Чи не тому у нього закріпилася підозрілість, недовір'я навіть до безпечних на вигляд речей, до найширших слів. Москвин нікому не вірить. Не вірить товаришам, не вірить сусідам, братів; кожного підозрює в підступі, в зраді; а тому і сам готовий зрадити, обманути, підступом знищити будького, щоб врятувати свою шкіру. Ніде в світі не поширений так широко і так глибоко ВІКАЗ, як саме серед москвинів. Всі народи гідяться виказом. Москвини напавки, вважають виказ за моральну, громадську чесноту, за патрістичний обов'язок.

Без добре організованої державної системи виказу, без систематичного протегування і нагород зрадників, москвини не могли би загартувати сильніші за них народи; а головне без цього не могли б їх вдерстати в своїх лазурах. Україну москвини підбили і тримають НЕ ЗБРОЄЮ, а лише підступом, українськими зрадниками і зничарами, а головне добре організованою СИСТЕМОЮ ВІКАЗУ. Кожен москвин радіє, коли має нагоду виказати ворога Московщини.

... В Бога і в його всемогутність, а його охорону москвин (в протилежність українцеві) не вірив, а його не зіпсутий цивілізацією тваринний інстинкт самозбереження підказував йому горнутися до гурту таких, як він; шукати поміч в гурті. Так народилася у москвина ідея "Людина - ніщо, а громада - все". Народилася ідея оборонитися, наступати "скопом". ...Так закладалися психологічні основи москвської "абшні" (комуні) і абсолютизму влади їхніх царів та диктаторів. ... Громаду ("абшну", державу) мусів москвин скріпити за всяку ціну, хочби за ціну абсолютного послуху провідникові, хочби за ціну тотального підпорядкування інтересів індивіда, його прав, його особистої свободи провідникові. Так інстинкт самозбереження в москвських умовах привів москвинів до ідеї спасенності ТВЕРДОЇ, СИЛЬНОЇ влади. Ось чому москвин охоче кориться своїм деспотам, і навпаки завжди бунтується, коли бачить пом'якшення своїх полодарів, ослаблення їх влади. Це, а ніщо інше, було причиною бунтів в роках 1611, 1773, 1825, 1917.

...Сила - це ЄДИНИЙ аргумент, що його розуміє і шанує москвин. Право, справедливість, мораль - це для нього китайська грамота.

... А сильна влада в його уявленні є лише влада деспотична. Це він і висловив в своїй мудрості. "Кнут не мука, а вперед наука", "Палка неса, а даст ума", "нет того спарее, што кулаком па шеє", "За бітва двох небітих дають" і т.п.

"Абшна" не дозволяла жадного індивідуалізму у себе, бо ж то був би її кінець. Уряд не дозволяв суспільного індивідуалізму, громадської самодільності, бо то також було б початком його кінця тому, що був би втрачено монополію на провід нацією, а свідомість москвина ототожнює це з втратою сили.

Ліс, "абшна", уряд знищили індивідуалізм москвина в самому його зародку. Безпорадність, почуття меншарості, боягузтво, кріпачтво, "абшна", рабський соціальний устрій, деспотична державна влада - все це остаточно скріпило весь духовний комплекс, що його можна назвати рабською ОТАРНІСТЮ. Всі чужинці, що відвідували Московщину в XV-XX ст. з огидою стверджують, що москвоському "рабоспівствію" нема рівного в світі рабства.

... Проте, ця отара рабів під проводом деспотичного володаря стає грізною силою. ... Відчуваючи психологічну потребу ствердити свою віру в свою силу, хочби змушанням над слабшими чи безглуздим нищенням всього, що зустріне на шляху, ця орда пре "очерта голову" на завоювання сусідів (а тепер і всього світу).

Тому всьяке послаблення Московщини є корисне Україні. Демократичний, децентралізований уряд в Московщині означає там анархію і хаос. Тому Україна має всіми способами сприяти встановленню в Московщині демократичного уряду.

...Століття тиранії, безправства та почуття своєї меншарості і боягузство скріпили і розвинули у москвина брехливість, хитрість, ошуканство, підступ, відомство, зрадництво. В умовах тотального рабства та виказу властво не було інших способів для рабів рятувати свою шкіру.

В брехні москвин не знає меж. Він не розуміє, що своєю фантастичною забріханістю москвин сам робить з себе посміховисько в Європеї. Над нарід коротко, але точно зхараактеризував москвина: "Бреше як москаль". Та головне, москвин не розуміє, не відчуває ніякого сорому в своїй брехливості; зловить його на брехні чи ошуканстві, або зраді і ... ані натаку на сором, лише хитренько ухиляється: "Номер не правол". Москвин не соромиться своєї брехні тому, що діясно ЩИРО вважає ошуканство за мудрість. В москвській мові слово "хитрий" має похвальне значіння, є синонімом "розумний". "Не абманеш - не правдеш", "С трудов праведних не наживош палат каменних" і безліч подібних характеризують життєву філософію москвина. Від мужика до царя включно і не поминючи священників, інтелігенцію, письменників, мистців. "Русские люди землю сеют ромью, а жуют ложью" - записав етнограф В.Даль приманню свого народу.

Підготував Олесь БАБІЙ (продовження у наступному числі газети)

За книгою П.ШЕПІ "УКРАЇНЕЦЬ І МОСКВИН - ДВІ ПРОТИЛЕЖНОСТІ"

ЗАКІНЧЕННЯ, ПОЧАТОК ДИВ. НА СТОР. 2

БЕСІДИ ПРО УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ ІДЕОЛОГІЮ

Природньо, що українці, примушені ворожою агресією ставати на збройний захист своєї землі і свого права на існування, вдавалися, як правило, до тимчасового огрублення своєї національної символіки, введення для своїх військових загонів червононаціональних (козачтво) та червоно-чорних (УПА) прапорів, надання середньому вістрю у тризубі форми меча, введення окремого віськового національного знаку (козак з мускетом)... Ця бойова символіка ніколи, однак, не ставала загальнонаціональною, не заміняла тризуба й жовто-блакитного прапора ні в часи першої національно-визвольної війни, очоленої козацтвом, ні в часи другої національно-визвольної війни, очоленої Організацією Українських Націоналістів.

Однак, і поза бойовими символами, попри всю різкість і мірошність своєї символіки, українська національна ідеологія виявилася дивовижно стійкою, життєдатною і плідною. Це, однак, не має дивувати, оскільки свою владу над життям українська ідеологія доводила не відбиранням його (як три розглянуті раніше), а його утвердженням, єдністю з життєтворчими силами.

Ідеологічні здобутки української нації, витягнуті із забуття, виявляються чи не найбагатшими у світі. Вони нагромаджувалися у процесі багатотисячолітнього розвитку українського етносу, формуючи, водночас, його ментальність, світогляд, мову, звичаї. На відміну від нав'язуваних силою чужорідних ідеологій, що сформувалися на інших ґрунтах і в інших умовах, національна ідеологія наші органічно притаманна, оскільки є чодночас нашим творцем і нашим творінням. Нем прийнята наша мова, понятійний апарат, спосіб мислення, звичаї, фольклор, образотворче мистецтво і навіть народний побут і народна медицина.

Національна ідеологія, уявляючи в себе здобутки сотень поколінь, стала суттю нації, її реальністю, навіть більшою, ніж те чи інше конкретне покоління, яке під зовнішнім тиском іноді виявляється паралізованим і скалеченим. Так, попри найявніші удари, яких зазнала наша національна культура і наш етнос після підступного Андрусівського поділу України між російськими і польськими загарбниками, попри звиряче винищення носіїв національної традиції - козарів, священників, митців та інтелектуальної верхівки села й міста, попри ганебні заборони протягом століть українського книгодрукування, церковних відправ, письма і мови, попри тотальне знищення історичних реліквій, документів і будь-яких історичних свідощів високого злету української культури у минулих віках і тисячоліттях, попри незаперечні успіхи колоніальної політики у певному зниженні інтелектуального і морального рівня української нації, позбавленні значних її прошарків історичної пам'яті, каліції на визволення, почуття гідності і здатності до самозахисту, попри весь цей злочинний етноцид і аморальний вплив імперії зла, українська національна ідеологія збереглася і все рішуче виявляє себе в умовах нового національного

відродження, підносячи до свого високого рівня сучасні принципи й упосліджені покоління українського народу. І все це на тлі ганебного вигнання з історичного кону націонал-соціалістичної, марксистсько-ленінської та російсько-імперської ідеології. Отже, більше не будемо витрачати часу на докладну характеристику чужинських ідеологій і з наступної бесіди перейдемо до розгляду концепцій своєї власної.

Книга вийшла друком 1959 р., у Торонто

Ця характеристика третьої іпостасі чітко виражена в символіці шестикутної зірки Іудея ("Моген Довид"), де трикутники, які символизують дві перші іпостасі сплетені нерозривно.

Білий орел на відміну від чорного є астральним символом - знаком Орла (Сонця).

Американські соціологи і психологи провели глибоке дослідження нового типу людей, вихованих радянською владою і виявили їх різку відмінність від нормальних людей типу "гомо сапієнс". На відміну від останніх новий тип людей одержав назву "гомо советікус".

Поширена назва "фашистський знак" - є неправильною, оскільки знаком фашистів було зображення в'язок фавик з сокирою посередині (римський легіонерський знак). Знак свастики (сварги) - не тільки не фашистський, але й не націонал-соціалістичний. До того ж, він багатозначний, і може символізувати також рухоний Всесвіт взагалі, Зодіак, Сонце. В останньому разі пряма і обернена свасти символізують сонце, що сходить, і сонце, що заходить (див. зображення обох типів свасти на вітарі Софії Київської).

Златоковта барва батьківської іпостасі і блакитносіня материнської з'єднані в одному прапорі, що символізує зв'язок між ними, тобто третю - синівську іпостась. Такий принцип символічного зображення Триці (поєднання двох елементів) бачимо в хресті (поєднання двох рівносторонніх різнонаправлених трикутників). (продовження в наступному числі)

КУТОЧОК РОСІЙСЬКОГО ДОВІНІСТА:

С прийняттям закону о государственном языке в СССР началась украинизация республики, насаждение великодержавного украинского новизма. Одной из теоретических основ современных националистов служит фальшивая ссылка о принадлежности Крыма, Причерноморья, Харьков, Донбасса к исконным украинским землям. Признание этого совершенно бесспорного утверждения сразу делает местное русское население "гостями", ингрантами в своем доме.

Оставлять без ответа подобные злонамеренные вымыслы нельзя. Надо заявить о смехотворности и убожестве попыток представить Киевскую Русь украинской державой. Достояние средневекового Русского государства наследуют по крайней мере три народа. Совсем нелепо, как это происходит, заявлять и о том, что русские XX века являются потоками русских IX-XI веков. Ведь даже былинны Киевской Руси сохранились лишь в северной России. Что же касается Донбасса, Харькова, Причерноморья, Крыма, то они вошли в состав России в результате побед русского оружия, осваивались же и заселялись совместно с украинцами.

С.ПОЛОВНЕВ,
Брянская обл.

(журн. "Молодая гвардия", N 5, 1991 р.)

Редакція застерігає за собою право виправляти мову та скорочувати статті, не порушуючи їх змісту.

Дунки, висловлені авторами, не завжди збігаються з позицією редакції.

Адреса для листування: 252049, м.Київ, вул.Курська, буд. 20, пом. 14. Коваль Р.М.

«НЕСКОРЕНА НАЦІЯ»

Серпень 1991 №1

Бажаючи розповсюджувати наші видання, звертатися на указану адресу.

РЕДАКТОР РОМАН КОВАЛЬ
Члени редколегії: Олесь БАБІЙ, Леонід КАПКАН